

axeitados, todo iso nos termos previstos no artigo 30.bis.1.bis, que garantan a xestión sa e prudente da entidade; ou cando os seus administradores e directivos, ou os da súa entidade dominante, cando existan, non teñan a honorabilidade comercial e profesional requirida, ou cando incumpra os demais requisitos que regulamentariamente se establezan para exercer a actividade bancaria.»

Sete. Introdúceselle un novo número 1 bis ao artigo 43 bis, que queda redactado do seguinte xeito:

«Para o axeitado exercicio das súas funcións de supervisión, tanto das mencionadas no punto anterior coma de calquera outra que lle encomenden as leis, o Banco de España poderá solicitar das entidades e persoas suxeitas á súa supervisión conforme a normativa aplicable cantas informacións sexan necesarias para comprobar o cumprimento da normativa de ordenación e disciplina a que aquelas estean obrigadas.

Co fin de que o Banco de España poida obter esas informacións, ou confirmar a súa veracidade, as entidades e persoas mencionadas quedan obrigadas a poñer á disposición do banco cantos libros, rexistros e documentos considere precisos, incluídos os programas informáticos, ficheiros e bases de datos, sexa cal sexa o seu soporte físico ou virtual.»

Disposición derradeira terceira. *Carácter básico.*

Esta lei ten o carácter de lexislación básica, de conformidade co disposto nas regras 11.ª e 13.ª do artigo 149.1 da Constitución.

Disposición derradeira cuarta. *Habilitación normativa.*

Habílitase o Goberno para ditar cantas disposicións sexan necesarias para o desenvolvemento, a execución e o cumprimento do previsto nesta lei.

Disposición derradeira quinta. *Incorporación de dereito da Unión Europea.*

Mediante esta lei incorpórase parcialmente ao dereito español a Directiva 2006/48/CE, do Parlamento Europeo e do Consello, do 14 de xuño de 2006, relativa ao acceso á actividade das entidades de crédito e ao seu exercicio (refundición).

Disposición derradeira sexta. *Entrada en vigor.*

Esta lei entrará en vigor o día 1 de xaneiro de 2008.

O disposto no número 2 do artigo décimo.bis da Lei 13/1985, na redacción dada polo número cinco do artigo único desta lei, entrará en vigor o mesmo día da publicación desta no «Boletín Oficial del Estado» e poderase aplicar respecto das solicitudes mencionadas na letra c) do dito punto que recibise o Banco de España nunha data anterior á entrada en vigor da citada disposición.

O disposto na disposición transitoria segunda producirá efectos a partir do día seguinte ao da publicación desta lei no «Boletín Oficial del Estado».

Por tanto,

Mando a todos os españois, particulares e autoridades, que cumpran e fagan cumprir esta lei.

Madrid, 16 de novembro de 2007.

JUAN CARLOS R.

O presidente do Goberno,
JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO

19814 LEI 37/2007, do 16 de novembro, sobre reutilización da información do sector público. («BOE» 276, do 17-11-2007.)

JUAN CARLOS I

REI DE ESPAÑA

Saiban todos o que a viren e a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei:

PREÁMBULO

A información xerada desde as instancias públicas, coa potencialidade que lle outorga o desenvolvemento da sociedade da información, posúe un grande interese para as empresas á hora de operar nos seus ámbitos de actuación, contribuír ao crecemento económico e á creación de emprego, e para os cidadáns como elemento de transparencia e guía para a participación democrática. Recollendo ambas as aspiracións a Directiva 2003/98/CE, do 17 de novembro de 2003, do Parlamento Europeo e do Consello, relativa á reutilización da información do sector público, adoptouse coa finalidade de explotar o potencial de información do sector público e superar as barreiras dun mercado europeo fragmentado establecendo uns criterios homoxéneos, asentados en condicións equitativas, proporcionadas e non discriminatorias para o tratamento da información susceptible de ser reutilizada por persoas físicas ou xurídicas.

As diferentes administracións e organismos do sector público recollen, producen, reproducen e difunden documentos para levar a cabo a misión de servizo público que teñen encomendada. Como expresa a Directiva 2003/98/CE, a utilización dos devanditos documentos por outros motivos, xa sexa con fins comerciais ou non comerciais, constitúe unha reutilización. Por unha parte, perséguese harmonizar a explotación da información no sector público, en especial a información en soporte dixital recompilada polos seus distintos organismos relativa a numerosos ámbitos de interese como a información social, económica, xurídica, xeográfica, meteorolóxica, turística, sobre empresas, patentes e educación, etc., co obxecto de facilitar a creación de produtos e servizos de información baseados en documentos do sector público e reforzar a eficacia do uso transfronteirizo destes documentos por parte dos cidadáns e das empresas privadas para que ofrezan produtos e servizos de información de valor engadido. Por outra banda, a publicidade de todos os documentos de libre disposición que constan en poder do sector público referentes non só aos procedementos políticos, senón tamén aos xudiciais, económicos e administrativos, é un instrumento esencial para o desenvolvemento do dereito ao coñecemento, que constitúe un principio básico da democracia.

Estes obxectivos son os que persegue esta lei, que mediante a incorporación ao noso ordenamento xurídico da Directiva 2003/98/CE e tomando como punto de partida o diverso tratamento que as administracións e organismos do sector público outorgaron á explotación da información, dispón un marco xeral mínimo para as condicións de reutilización dos documentos do sector público que acolla as diferentes modalidades que se poden adoptar e que dimanan da heteroxeneidade da propia información. En consecuencia, prevese que sexan as administracións e organismos do sector público os que decidan autorizar ou non a reutilización dos documentos ou categorías de documentos por eles conservados con fins comerciais ou non comerciais. Así mesmo, preténdese promover a posta á disposición dos documentos por medios electrónicos, propiciando o desenvolvemento da sociedade da información.

A lei posúe uns contornos específicos que a delimitan do réxime xeral de acceso previsto no artigo 105 b) da Constitución española e no seu desenvolvemento lexislativo, en esencia representado pola Lei 30/1992, do 26 de novembro, de réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común. Neste sentido resulta necesario precisar que non se modifica o réxime de acceso aos documentos administrativos consagrado no noso ordenamento xurídico, senón que se achega un valor engadido ao dereito de acceso, considerando o marco de regulación básico para a explotación da información que consta en poder do sector público, nun marco de libre competencia, regulando as condicións mínimas a que se debe acoller un segundo nivel de tratamento da información que se xera desde as instancias públicas.

No título I da lei prevese o ámbito subxectivo de aplicación, que se estende ás administracións e organismos do sector público no sentido definido no seu artigo 2, en consonancia coa delimitación realizada na normativa de contratación do sector público. Desde a perspectiva da súa aplicación obxectiva, a lei considera unha definición xenérica do termo documento, acorde coa evolución da sociedade da información e que engloba todas as formas de representación de actos, feitos ou información, e calquera recompilación destes, independentemente do soporte (escrito en papel, almacenado en forma electrónica ou como gravación sonora, visual ou audiovisual), conservados polas administracións e organismos do sector público e inclúe unha delimitación negativa do ámbito de aplicación, enumerando aqueles documentos ou categorías de documentos que non se atopan afectados por esta, atendendo a diversos criterios. Neste punto cabe precisar que a lei non se aplica aos documentos sometidos a dereitos de propiedade intelectual ou industrial (como as patentes, os deseños e as marcas rexistradas) especialmente por parte de terceiros. Para os efectos desta lei enténdese por dereitos de propiedade intelectual os dereitos de autor e dereitos afíns, incluídas as formas de protección *sui generis*. Neste sentido, a lei tampouco afecta a existencia de dereitos de propiedade intelectual das administracións e organismos do sector público, nin restrinxe de ningún xeito o exercicio deses dereitos fóra dos límites establecidos no seu articulado. As obrigas impostas por esta lei só se deben aplicar na medida en que resulten compatibles coas disposicións dos acordos internacionais sobre protección dos dereitos de propiedade intelectual, en particular o Convenio de Berna para a protección das obras literarias e artísticas (Convenio de Berna) e o Acordo sobre aspectos dos dereitos de propiedade intelectual relacionados co comercio (Acordo ADPIC). Non obstante, as instancias públicas deben exercer os seus dereitos de autor dun xeito que facilite a reutilización.

O título II prevé os aspectos básicos do réxime xurídico da reutilización, indicando que as administracións e organismos do sector público poderán optar por permitir a reutilización sen condicións concretas ou mediante a expedición dunha licenza que lle imponha ao seu titular unha serie de condicións de reutilización que, en todo caso, deberán ser claras, xustas e transparentes, non discriminatorias para categorías comparables de reutilización e atender ao principio de libre competencia e de servizo público.

Para iso o uso de licenzas tipo que poidan estar dispoñibles por medios electrónicos revélase como un elemento clave neste sentido. Por outra banda, prevese que as distintas administracións e organismos difundan que documentación é susceptible de ser reutilizada mediante a creación de listaxes e índices accesibles en liña dos documentos dispoñibles, co obxecto de fomentar e facilitar as solicitudes de reutilización. Para incrementar as posibilidades de reutilización, as administracións e organismos do sector

público deben procurar ofrecer os documentos por medios electrónicos nos formatos ou linguas preexistentes.

O réxime de reutilización garante o pleno respecto dos principios que consagran a protección de datos persoais, nos termos establecidos na Lei orgánica 15/1999, do 13 de decembro, de protección de datos de carácter persoal, e na súa normativa de desenvolvemento.

Por outra parte, as administracións e organismos do sector público débense adecuar ás normas de competencia, evitando acordos exclusivos. Non obstante, a lei prevé unha excepción a este principio cando, de cara á prestación dun servizo de interese económico xeral, poida resultar necesario conceder un dereito exclusivo á reutilización de determinados documentos do sector público.

Así mesmo, a lei prevé os principios aplicables para aqueles supostos en que as administracións e organismos exixan contraprestacións económicas por facilitar a reutilización de documentos con fins comerciais, cuxa contía deberá ser razoable e orientada ao custo, sen que os ingresos obtidos superen os custos totais de recollida, produción, reprodución e difusión dos documentos.

No título II concréntanse algúns aspectos da reutilización da información, prevendo as posibles condicións a que someter a reutilización, que poderían ir referidas a cuestións como o uso correcto dos documentos, a garantía de que os documentos non serán modificados e a indicación da fonte. Tamén se indica o contido mínimo que deben acoller as licenzas.

No título III a lei establece o procedemento para poder arbitrar as solicitudes de reutilización, en que teñen unha especial relevancia os prazos de resolución, aspecto esencial para o contido dinámico da información, cuxo valor económico depende da súa posta á disposición inmediata e dunha actualización regular. Tamén se garante que nas resolucións que se adopten se indiquen as vías de recurso de que dispoñen os solicitantes para impugnar as decisións que os afecten.

Por último establécese para a Administración xeral do Estado un réxime sancionador conectado co mal uso que se confira á información cuxa reutilización foi autorizada.

Esta lei ten carácter de lexislación básica ao abeiro do disposto no artigo 149.1.18.^a da Constitución. Exceptúase o artigo 11 e os números 1 (parágrafos segundo e terceiro), 3 e 8 do artigo 10.

Na elaboración da lei solicitouse o informe da Axencia Española de Protección de Datos.

TÍTULO I

Disposicións xerais

Artigo 1. *Obxecto.*

Esta lei ten por obxecto a regulación básica do réxime xurídico aplicable á reutilización dos documentos elaborados ou custodiados polas administracións e organismos do sector público.

A aplicación desta lei farase sen prexuízo do réxime aplicable ao dereito de acceso aos documentos e ás especialidades previstas na súa normativa reguladora.

Artigo 2. *Ámbito subxectivo de aplicación.*

Enténdese por administracións e organismos do sector público para os efectos desta lei:

- A Administración xeral do Estado, as administracións das comunidades autónomas e as entidades que integran a Administración local.
- As entidades xestoras e os servizos comúns da Seguridade Social.

c) Os organismos autónomos, as axencias estatais e calquera entidade de dereito público que, con independencia funcional ou cunha especial autonomía recoñecida pola lei, teña atribuídas funcións de regulación ou control de carácter externo sobre un determinado sector ou actividade.

d) As entidades de dereito público con personalidade xurídica propia, vinculadas ou dependentes de calquera das administracións públicas:

1.º Que fosen creadas para satisfacer especificamente necesidades de interese xeral que non teñan carácter industrial ou mercantil.

2.º Que se trate de entidades cuxa actividade estea maioritariamente financiada polas administracións públicas ou outras entidades de dereito público, ou ben cuxa xestión se ache sometida a un control por parte destas últimas, ou cuxos órganos de administración, de dirección ou de vixilancia estean compostos por membros dos cales máis da metade sexan nomeados polas administracións públicas e outras entidades de dereito público.

e) Os consorcios dotados de personalidade xurídica propia a que se refiren o artigo 6, número 5, da Lei 30/1992, do 26 de novembro, de réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común, e a lexislación de réxime local.

f) As fundacións do sector público previstas na lexislación en materia de fundacións.

g) As asociacións constituídas polas administracións, organismos e entidades mencionados nas letras anteriores.

Artigo 3. *Ámbito obxectivo de aplicación.*

1. Enténdese por reutilización o uso de documentos que constan en poder das administracións e organismos do sector público, por persoas físicas ou xurídicas, con fins comerciais ou non comerciais, sempre que o devandito uso non constitúa unha actividade administrativa pública. Queda excluído deste concepto o intercambio de documentos entre administracións e organismos do sector público no exercicio das funcións públicas que teñan atribuídas.

2. Esta lei aplicarase aos documentos elaborados ou custodiados polas administracións e organismos do sector público cuxa reutilización sexa autorizada por estes.

Enténdese por documento toda información calquera que sexa o seu soporte material ou electrónico, así como a súa forma de expresión gráfica, sonora ou en imaxe utilizada. Para estes efectos non se considerarán documentos os programas informáticos que estean protexidos pola lexislación específica aplicable a estes.

3. Esta lei non será aplicable aos seguintes documentos que consten nas administracións e organismos do sector público previstos no artigo 2:

a) Os documentos sobre os que existan prohibicións ou limitacións no dereito de acceso en virtude do previsto no artigo 37 da Lei 30/1992, do 26 de novembro, de réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común e nas demais normas que regulan o dereito de acceso ou a publicidade rexistral con carácter específico.

b) Os documentos que afecten a defensa nacional, a seguranza do Estado, a protección da seguranza pública, así como os sometidos ao segredo estatístico e á confidencialidade comercial e, en xeral, os documentos relacionados con actuacións sometidas por unha norma ao deber de reserva, segredo ou confidencialidade.

c) Os documentos para cuxo acceso se requira ser titular dun dereito ou interese lexítimo.

d) Os documentos que constan nas administracións e organismos do sector público para finalidades alleas ás

funcións de servizo público que teñan atribuídas definidas conforme a normativa vixente.

e) Os documentos sobre os que existan dereitos de propiedade intelectual ou industrial por parte de terceiros. Non obstante, esta lei non afecta a existencia de dereitos de propiedade intelectual das administracións e organismos do sector público nin a súa posesión por estes, nin restrinxe o exercicio deses dereitos fóra dos límites establecidos por esta lei. O exercicio dos dereitos de propiedade intelectual das administracións e organismos do sector público deberase realizar de forma que se facilite a súa reutilización.

f) Os documentos conservados polas entidades que xestionen os servizos esenciais de radiodifusión sonora e televisiva e as súas filiais.

g) Os documentos conservados por institucións educativas e de investigación, tales como centros escolares, universidades, arquivos, bibliotecas e centros de investigación, con inclusión de organizacións creadas para a transferencia dos resultados da investigación.

h) Os documentos conservados por institucións culturais tales como museos, bibliotecas, arquivos históricos, orquestras, óperas, balés e teatros.

4. O previsto nesta lei non restrinxirá as previsións máis favorables que sobre acceso ou reutilización se establezan nas leis sectoriais.

TÍTULO II

Réxime xurídico da reutilización

Artigo 4. *Réxime administrativo da reutilización.*

1. Os documentos das administracións e organismos do sector público serán reutilizables nos termos previstos nesta lei.

2. As administracións e organismos do sector público poderán optar por que os distintos documentos que constan no seu poder sexan reutilizables de acordo con algunha ou algunhas das seguintes modalidades:

a) Reutilización de documentos postos á disposición do público sen suxeición a condicións.

b) Reutilización de documentos postos á disposición do público con suxeición a condicións establecidas en licenzas tipo.

c) Reutilización de documentos logo de solicitude, conforme o procedemento previsto no artigo 10 ou, se é o caso, na normativa autonómica, podendo incorporar nestes supostos condicións establecidas nunha licenza.

3. As condicións incorporadas nas licenzas deberán respectar os seguintes criterios:

a) Deberán ser claras, xustas e transparentes.

b) Non deberán restrinxir as posibilidades de reutilización nin limitar a competencia.

c) Non deberán ser discriminatorias para categorías comparables de reutilización.

4. As administracións e organismos do sector público poderán facilitar licenzas tipo para a reutilización de documentos, as cales deberán estar dispoñibles en formato dixital e ser procesables electronicamente.

5. As administracións e organismos do sector público facilitarán mecanismos accesibles electronicamente que posibiliten a busca dos documentos dispoñibles para a súa reutilización, creando sistemas de xestión documental que lles permitan aos cidadáns a axeitada recuperación da información, tales como listaxes, bases de datos ou índices e portais que enlacen con listaxes descentralizadas.

6. A reutilización de documentos que conteñan datos de carácter persoal rexeráse polo disposto na Lei orgánica 15/1999, do 13 de decembro, de protección de datos de carácter persoal.

Artigo 5. *Formatos dispoñibles para a reutilización.*

1. As administracións e organismos do sector público promoverán que a posta á disposición dos documentos para a súa reutilización así como a tramitación de solicitudes de reutilización se realice por medios electrónicos e mediante plataforma multicanal cando iso sexa compatible cos medios técnicos de que dispoñen.

2. As administracións e organismos do sector público facilitarán os seus documentos en calquera formato ou lingua en que existan previamente, procurando proporcionalos por medios electrónicos conforme o previsto no número anterior. Isto non suporá a obriga por parte das administracións e organismos de facilitar extractos de documentos cando iso supoña un esforzo desproporcionado, crear documentos, adaptalos ou manter a produción dun determinado documento para satisfacer unha solicitude.

3. De acordo co establecido na Lei 51/2003, do 2 de decembro, de igualdade de oportunidades, non-discriminación e accesibilidade universal das persoas con discapacidade, os medios electrónicos de posta á disposición dos documentos a que se refire o número 1 deste artigo serán accesibles ás persoas con discapacidade, de acordo coas normas técnicas existentes na materia.

Así mesmo, as administracións e organismos do sector público adoptarán, na medida do posible, as medidas adecuadas para facilitar que aqueles documentos destinados a persoas con discapacidade estean dispoñibles en formatos que teñan en conta as posibilidades de reutilización por parte das devanditas persoas.

Non rexerá esta obriga nos supostos en que esta adecuación non constitúa un axuste razoable, entendéndose por tal o disposto no artigo 7 da Lei 51/2003.

Artigo 6. *Prohibición de dereitos exclusivos.*

1. A reutilización de documentos estará aberta a todos os axentes potenciais do mercado, mesmo no caso de que un ou máis dos axentes exploten xa produtos con valor engadido baseados nestes documentos. Os contratos ou acordos doutro tipo entre os organismos do sector público que conserven os documentos e os terceiros non outorgarán dereitos exclusivos.

2. Non será admisible o outorgamento de dereitos exclusivos dos organismos do sector público a favor de terceiros salvo que tales dereitos exclusivos sexan necesarios para a prestación dun servizo de interese público. En tal caso, a Administración ou o organismo do sector público correspondente quedará obrigado á realización dunha revisión periódica e, en todo caso, cada tres anos, da permanencia do motivo que xustificou a concesión do mencionado dereito exclusivo. Estes acordos exclusivos deberán ser transparentes e públicos.

Artigo 7. *Contraprestacións económicas.*

1. Poderase aplicar unha taxa ou un prezo público pola subministración de documentos para a súa reutilización nas condicións previstas na Lei 8/1989, do 13 de abril, de taxas e prezos públicos ou, se é o caso, na normativa que resulte de aplicación no ámbito autonómico ou local, tendo en conta para a súa determinación para estes efectos, entre outras condicións, a existencia de taxas ou prezos públicos para o acceso.

2. Os importes das taxas ou prezos públicos que se establezan cuantificaranse de acordo co previsto nos arti-

gos 19 e 25 da Lei 8/1989, do 13 de abril, ou na normativa que resulte de aplicación no ámbito autonómico ou local, para permitir cubrir polo menos os custos do servizo ou actividade, e deberán incluírse nos devanditos custos os relativos á recollida, produción, reprodución e difusión.

3. En caso de que unha administración ou organismo do sector público reutilice os documentos como base para actividades comerciais alleas ás funcións propias que teña atribuídas, deberanse aplicar á entrega de documentos para as devanditas actividades as mesmas taxas ou prezos públicos e condicións que se apliquen aos demais usuarios.

4. Poderanse aplicar taxas ou prezos públicos diferenciados segundo se trate de reutilización con fins comerciais ou non comerciais.

5. As administracións e organismos do sector público porán á disposición do público a listaxe das taxas e prezos públicos que sexan de aplicación ás solicitudes de reutilización, e os supostos en que non proceda pagamento ningún, mediante medios electrónicos sempre que sexa compatible coas súas capacidades técnicas. Así mesmo, o organismo correspondente indicará, logo de solicitude, a base de cálculo utilizada para determinar as taxas ou prezos públicos e os factores tidos en conta no cálculo das taxas ou prezos públicos para casos atípicos.

Artigo 8. *Condicións de reutilización.*

A reutilización da información das administracións e dos organismos do sector público a que se refire o artigo 2 desta lei poderá estar sometida, entre outras, ás seguintes condicións xerais:

- a) Que o contido da información non sexa alterado.
- b) Que non se desnaturalice o sentido da información.
- c) Que se cite a fonte.
- d) Que se mencione a data da última actualización.

Artigo 9. *Licenzas.*

Nos casos en que se outorgue unha licenza, esta deberá reflectir, polo menos, a información relativa á finalidade concreta, comercial ou non comercial, para a que se concede a reutilización, a duración da licenza, as obrigas do beneficiario e do organismo concedente, as responsabilidades de uso e modalidades financeiras, e indicarse o carácter gratuito ou, se é o caso, a taxa ou prezo público aplicable.

TÍTULO III

Procedemento e réxime sancionador

Artigo 10. *Procedemento de tramitación de solicitudes de reutilización.*

1. As solicitudes de reutilización de documentos administrativos deberanse dirixir ao órgano competente, entendendo por tal aquel en cuxo poder consten os documentos cuxa reutilización se solicita. As solicitudes presentaranas aquelas persoas físicas ou xurídicas que pretendan reutilizar os documentos de conformidade co previsto nesta lei.

Non obstante, cando o órgano a que se dirixiu a solicitude non posúa a información requirida pero teña coñecemento da Administración ou organismo que a posúe, remitiralle coa maior brevidade posible a solicitude dándolle conta diso ao solicitante.

Cando iso non sexa posible, informará directamente ao solicitante sobre a Administración ou organismo do

sector público a que, segundo o seu coñecemento, se deba dirixir para solicitar a devandita información.

2. A solicitude deberá reflectir o contido previsto no artigo 70.1 da Lei 30/1992, identificando o documento ou documentos susceptibles de reutilización e especificando os fins, comerciais ou non comerciais, da reutilización. Non obstante, cando unha solicitude estea formulada de xeito impreciso, o órgano competente pediralle ao solicitante que a concrete e indicarlle expresamente que se así non o fixese, se lle terá por desistido da súa solicitude, nos termos previstos no artigo 71 da Lei 30/1992.

O solicitante deberá concretar a súa petición no prazo de dez días contados desde o día seguinte ao da recepción do devandito requirimento. Para estes efectos, o órgano competente asistirá o solicitante para delimitar o contido da información solicitada.

O cómputo do prazo para resolver a solicitude de información entenderase suspendido polo tempo que medie entre a notificación do requirimento e o seu efectivo cumprimento polo destinatario ou, no seu defecto, polo transcurso do prazo concedido, e informarase ao solicitante da suspensión do prazo para resolver.

3. O órgano competente resolverá as solicitudes de reutilización no prazo máximo de vinte días desde a recepción da solicitude no rexistro do órgano competente para a súa tramitación, con carácter xeral. Cando, polo volume e pola complexidade da información solicitada, resulte imposible cumprir o citado prazo poderase ampliar o prazo de resolución noutros vinte días. Neste caso deberá informarse ao solicitante, no prazo máximo de dez días, de toda ampliación do prazo, así como das razóns que o xustifican.

4. As resolucións que teñan carácter estimatorio poderán autorizar a reutilización dos documentos sen condicións ou ben suporán o outorgamento da oportuna licenza para a súa reutilización nas condicións pertinentes impostas a través desta. En todo caso, a resolución estimatoria suporá a posta á disposición do documento no mesmo prazo previsto no número anterior para resolver.

5. Se a resolución denégase total ou parcialmente a reutilización solicitada, notificaráselle ao solicitante, comunicándolle os motivos da devandita negativa nos prazos mencionados no número 3, motivos que deberán estar fundados nalgunha das disposicións desta lei ou no ordenamento xurídico vixente.

6. En caso de que a resolución desestimatoria estea fundada na existencia de dereitos de propiedade intelectual ou industrial por parte de terceiros, o órgano competente deberá incluír unha referencia á persoa física ou xurídica titular dos dereitos cando esta sexa coñecida, ou, alternativamente, ao cedente do cal o organismo obtivese os documentos.

7. En todo caso, as resolucións adoptadas deberán conter unha referencia ás vías de recurso a que se poida acoller, se é o caso, o solicitante, nos termos previstos no artigo 58.2 da Lei 30/1992, do 26 de novembro, de réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común.

8. Se no prazo máximo previsto para resolver e notificar non se ditase resolución expresa, o solicitante poderá entender desestimada a súa solicitude.

Artigo 11. Réxime sancionador.

1. No ámbito da Administración xeral do Estado consideraranse infraccións moi graves ao previsto nesta lei:

- a) A desnaturalización do sentido da información para cuxa reutilización se concedese unha licenza;
- b) A alteración moi grave do contido da información para cuxa reutilización se concedese unha licenza.

2. Consideraranse infraccións graves:

a) A reutilización de documentación sen obter a correspondente licenza nos casos en que esta sexa requirida;

b) A reutilización da información para unha finalidade distinta a que se concedeu;

c) A alteración grave do contido da información para cuxa reutilización se concedese unha licenza;

d) O incumprimento grave doutras condicións impostas na correspondente licenza ou na normativa reguladora aplicable.

3. Consideraranse infraccións leves:

a) A falta de mención da data da última actualización da información;

b) A alteración leve do contido da información para cuxa reutilización se concedese unha licenza;

c) A ausencia de cita da fonte de acordo co previsto no artigo 8 desta lei;

d) O incumprimento leve doutras condicións impostas na correspondente licenza ou na normativa reguladora aplicable.

4. Pola comisión das infraccións recollidas neste artigo, imporanse as seguintes sancións:

a) Sanción de multa de 50.001 a 100.000 euros pola comisión de infraccións moi graves;

b) Sanción de multa de 10.001 a 50.000 euros pola comisión de infraccións graves;

c) Sanción de multa de 1.000 a 10.000 euros pola comisión de infraccións leves.

Pola comisión de infraccións moi graves e graves recollidas, ademais das sancións previstas nas letras a) e b), poderase sancionar coa prohibición de reutilizar documentos sometidos a licenza durante un período de tempo entre 1 e 5 anos e coa revogación da licenza concedida.

5. As sancións graduaranse atendendo á natureza da información reutilizada, ao volume da devandita información, aos beneficios obtidos, ao grao de intencionalidade, aos danos e perdas causados, en particular aos que se refiren á protección de datos de carácter persoal, á reincidencia e a calquera outra circunstancia que sexa relevante para determinar o grao de antixuridicidade e de culpabilidade presentes na concreta actuación infractora.

6. A potestade sancionadora exercerase, en todo o non previsto nesta lei, de conformidade co disposto no título IX da Lei 30/1992, do 26 de novembro, de réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común. O seu exercicio corresponderalles aos órganos competentes que a teñan atribuída por razón da materia.

7. O réxime sancionador previsto nesta lei enténdese sen prexuízo da responsabilidade civil ou penal en que se puidese incorrer, que se fará efectiva de acordo coas correspondentes normas legais.

Disposición adicional primeira. *Plans e programas.*

O Goberno, por proposta dos ministerios competentes, desenvolverá plans e programas de actuacións dirixidos a facilitar a reutilización da información do sector público en prol de promover o crecemento do sector de contidos dixitais, podendo establecer co resto das administracións públicas os mecanismos de colaboración que se consideren pertinentes para a consecución do devandito obxectivo.

Disposición adicional segunda. *Aplicación a outros organismos.*

1. O previsto nesta lei seralles de aplicación aos documentos conservados por organismos e institucións

diferentes aos mencionados no artigo 2, aos cales, nos termos previstos na súa normativa reguladora, resulte aplicable na súa actividade a Lei 30/1992, do 26 de novembro, de réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común.

2. As previsións contidas nesta lei serán de aplicación ás sentenzas e resolucións xudiciais, sen prexuízo do previsto no artigo 107.10 da Lei orgánica 6/1985, do 1 de xullo, do poder xudicial e no seu desenvolvemento específico.

Disposición transitoria única. *Réxime transitorio aplicable aos acordos exclusivos.*

Os acordos exclusivos existentes aos cales non se aplique a excepción prevista no artigo 6 concluírán cando expire o contrato e, en calquera caso, non máis tarde do 31 de decembro de 2008.

Disposición derradeira primeira. *Fundamento constitucional.*

Esta lei ten carácter de lexislación básica ao abeiro do disposto no artigo 149.1.18.ª da Constitución. Exceptúase o artigo 11 e os números 1 (parágrafos segundo e terceiro), 3 e 8 do artigo 10.

Disposición derradeira segunda. *Desenvolvemento regulamentario.*

O Goberno, no ámbito das súas competencias, ditará cantas disposicións sexan necesarias para a execución e o desenvolvemento do establecido nesta lei.

Disposición derradeira terceira. *Entrada en vigor.*

Esta lei entrará en vigor aos dous meses da súa publicación no «Boletín Oficial del Estado».

Por tanto,

Mando a todos os españois, particulares e autoridades, que cumpran e fagan cumprir esta lei.

Madrid, 16 de novembro de 2007.

JUAN CARLOS R.

O presidente do Goberno,

JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO

19815 *LEI 38/2007, do 16 de novembro, pola que se modifica o texto refundido da Lei do Estatuto dos traballadores, aprobado polo Real decreto lexislativo 1/1995, do 24 de marzo, en materia de información e consulta dos traballadores e en materia de protección dos traballadores asalariados en caso de insolvencia do empresario. («BOE» 276, de 17-11-2007.)*

JUAN CARLOS I

REI DE ESPAÑA

Saiban todos os que a viren e a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei:

PREÁMBULO

I

O ordenamento xurídico español dispón dunha normativa laboral cuxa tradición e raizame histórica permitiron a súa adaptación ao longo do tempo e, mesmo, a súa anticipación respecto dos modernos marcos de relacións laborais.

Neste contexto, pódese afirmar que esa capacidade de anticipación se puxo de manifesto en non poucas ocasións respecto do dereito comunitario en materia social, cuxas prescricións requiriron tan só de pequenas adaptacións á hora de adoptar as medidas lexislativas do Estado español para a consecución dos efectos requiridos polas diferentes directivas da Unión Europea.

Tal é o caso das dúas directivas comunitarias cuxa transposición ao dereito interno se leva a cabo con esta lei, de forma conxunta, tendo en conta a súa afectación exclusiva ao texto refundido da Lei do Estatuto dos traballadores, aprobado por Real decreto lexislativo 1/1995, do 24 de marzo, no cal se condensa o conxunto de dereitos e obrigas, individuais e colectivos, que ordenan as relacións laborais no noso país.

II

Malia o anterior, non é menos certo que se fai precisa a súa adaptación ás disposicións da Directiva 2002/14/CE, do Parlamento Europeo e do Consello, do 11 de marzo de 2002, pola que se establece un marco xeral relativo á información e á consulta dos traballadores na Comunidade Europea, que parte, entre outras, da consideración de que os dereitos de información e consulta exercidos coa suficiente antelación constitúen unha condición previa para o éxito dos procesos de adaptación das empresas ás novas condicións inducidas pola globalización da economía, a través do desenvolvemento de novos métodos de organización do traballo, no marco da estratexia europea para o emprego baseada nos conceptos de «anticipación», «prevención» e «empregabilidade», intensificando o diálogo social para facilitar un cambio compatible coa salvagarda do obxectivo prioritario do emprego.

Este é, precisamente, o primeiro dos dous obxectos desta lei, abórdase nesta a modificación dos artigos 4.1.g), 64 e 65 do Estatuto dos traballadores para introducir os aspectos establecidos na indicada directiva que non están previstos na nosa regulación legal, como é o caso da inclusión expresa do dereito de información e consulta dos traballadores entre os seus dereitos básicos; a definición destes conceptos; a reformulación da nosa lexislación en canto a algunhas materias obxecto de información ou de consulta, como sucede coa consulta sobre a evolución futura do emprego na empresa ou centro de traballo e as medidas preventivas ao respecto; a clarificación do contido ou modos de exercicio destes dereitos para reducir a intensa litixiosidade xurisdiccional existente; a remisión á negociación colectiva para a definición das modalidades prácticas da información e da consulta, non tanto nun sentido de excepción, como de desenvolvemento da disposición legal e con respecto a esta; e, finalmente, en atención ao deber de sixilo profesional, a reformulación do seu réxime xurídico incorporando a posibilidade de segredo, en termos moito máis precisos e desenvolvidos que os actuais, incluíndo a regulación dos posibles recursos administrativos ou xudiciais en materia de sixilo profesional.

Todos estes aspectos son obxecto de regulación nas modificacións do Estatuto dos traballadores que se recollen nos números un, cinco e seis do artigo único desta lei.